

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Na Ost-ra-varu to vřelo. Rozborové diskuze přitáhly pozornost odborníků i zasvěcených studentů

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 02.12.2025 8:39, Datum importu: 02.12.2025 9:50, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Evelína Vaněk Síčová, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

V sobotu odpoledne přivítal Michal Zahálka diváky festivalu na první rozborové diskuzi, která se soustředila na inscenace Divadla Petra Bezruče a Studia G. Následně na pomyslném podiu přivítal divadelní publicistky Ivu Heribanovou a Kateřinu Vais Kykalovou. Rozbor započal posloupně, a to inscenací Krysař v režii Daniely Špinar.

Kateřina Vais Kykalová započala zobrazení a zhlédnutou inscenaci nešetřila kritickým pohledem. Poukazovala především na absenci smyslu inscenovat Dykovu klasiku, protože právě divadlo stírá onu nedořečenost Dykova textu. Iva Heribanová poznamenala, že si povšimla jednotící linky všech bezručáckých inscenací, a to jinakosti a vyčleněnosti z kolektivu. Nicméně, také se shodla na nevídané roztříštěnosti.

Velmi zajímavá byla následná diskuze, zda někdo z diváků tuto „povinnou četbu“ nečetl, přizná se a může posoudit, zda se v divadelní interpretaci neztratil. Student režie ze Slovenska na tuto otázku odpověděl v kontextu jiné výzvy přímo od herce Mariána Chalányho, který se zajímal, zda je přítomen někdo, kdo Krysaře vnímal po stránce emoční, nejen literární. Mladý Slovák na to reagoval velmi humorně, že Dykova novela na Slovensku povinnou četbou není, a tak se velmi těšil a neměl srovnání. „Cítil jsem náklonnost k tomu, být aktivní divák. Všechno se okolo mě dělo a já jsem se cítil součástí inscenace. I přesto, že jsem knihu nečetl, mám pocit, že jsem příběh pochopil. Jelikož nedisponuji teoretickou znalostí této hry, měl jsem zapnuté emoční citění. Velmi dobře vše na mě působilo.“

Diskuze na Ost-ra-varu. (Foto: Roman Mrázek)

Následné dvě inscenace – Nepřítel lidu a Pozdě příchodí (obě v režii Jana Holce) přinesly zajímavé diskuzní chvíle. Zatímco se rozbor inscenace Nepřítel lidu nesl v duchu, do jaké míry je důležitý adaptační zásah, který se v tomto případě setkal s přijetím u obou kritiček, u Tannahillova Pozdě příchodího se polemizovalo především nad patosem závěrečné scény. Velmi hezky to shrnula studentka ze Slovenska, podle níž je závěrečná scéna působivou katarzí, která kdyby nebyla, příběh je nedořečený.

David Drozd (vedoucí katedry divadelních studií MUNI) vyzdvihl hrůzu truchlení matky, se kterou bychom měli sympatizovat, ale která se místy chová v žalu velmi strašlivě. Inscenace otvírá důležitá společenské témata, ale je tam důležitá i tato lidská vrstva. Kateřina Vais Kykalová nakousla srovnání s inscenací Bůh masakru Yasmíny Rezy, což vybízelo především v rovině emocionálního projevu hlavních postav. Zatímco ve hře Bůh masakru jsou oba páry velmi inteligentní, ale konflikt se zvrhne a velmi vyhroutí, ve hře Pozdě příchodí jsou rodiny z různých sociálních vrstev, a přesto se ke konfliktu blíží velmi opatrně.

Diváci čekají na představení ve Studiu G. (Foto: Roman Mrázek)

Následně se diskuze stočila ke Studiu G, které se na Ost-ra-varu prezentovalo inscenacemi Perníkář a Lebka z Connemary. Iva Heribanová shrnula dojmy z Perníkáře velmi stručně. „Funkční monodrama, které ukázalo herecké schopnosti Petra Panzenbergera. Údernost a svižnost přispívá k tomu, že udržím pozornost a přesně vím, kde se zrovna nacházím.“ Výtku měla pouze ke světelným efektům a reprodukováným hlasům, což se setkal se souhlasem nejen u mnohých diváků, ale i u samotného režiséra Vojtěcha Štěpánka, který slíbil, že efekt přehodnotí. Kateřina Vais Kykalová doplnila: „Já jsem si u toho říkala, že je skvělé, jak málo stačí, aby se udělalo dobré divadlo. Malý prostor, jedna židle, civilní, minimalistický a velmi bezprostřední herecký výkon vyprávění o silném tématu, o kterém je potřeba mluvit.“

Lebka z Connemary Martina McDonagha v režii Davida Vyhnánka vzbudila otázky, proč inscenovat právě tuto hru, která je velmi málo uváděná. Obě kritičky se shodly a podložily své citění důslednými argumenty. Dramaturgickou volbu na závěr sobotního odpoledne obhájil dramaturg Studia G Antonín Dvořák slovy: „Není tajemstvím, že režisér David Vyhnánek má rád Martina McDonagha. Teďka inscenoval (v Olomouci, pozn. red.) Katy a je to jeho oblíbený autor. Při diskuzích přišel s touhle hrou, kterou jsme si přečetli a třeba mě osobně přijde dobrá a stojím si za tím, že

tam je co hrát a co nabídnout. Souhlasím s tím, že téma kostí funguje v katolických zemích jako je Irsko jinak, toho jsme si vědomi. Ty kosti jsou jakousi metaforou. Téma, které mě tam baví je to, jestli můžeme zjistit o své minulosti, co se přesně stalo. Jak to ostatním sdělit, přiznat či nepřiznat.“

Z diskuse na Ost-ra-varu. (Foto: Roman Mrázek)

Nedělní dopolední diskuzní blok se zabýval inscenacemi **Národního divadla moravskoslezského**. Rozborových diskuzí se v tomto případě ujali teatrologové Marcela Magdová a David Drozd. Chronologicky oba hosté začali s rozбором inscenace Soumrak nad krajinou v režii Vojtěcha Štěpánka. Tu návštěvníci mohli atypicky shlédnout v Divadle Antonína Dvořáka. Marcela Magdová poukázala na roztržičnost a neukotvenost hereckého vedení v rámci žánru.

David Drozd vyzvedl Petru Kocmanovou: „Udrží postavu Judyty, která je nejen herecky nejnáročnější, ale politicky nejproblematictější. Kdyby se postava vymkla, ať už do grotesky, nebo se zmírnila, tak to způsobí etickou katastrofu.“

Nicméně podpořil slova Marcely Magdové: „Kdyby tam byl celek silnější, tak by to bylo funkčnější.“ Tatjana Lazarčáková (vedoucí divadelní sekce Katedry divadelních a filmových studií Filozofické fakulty Univerzity Palackého) vyzdvihla hranice demokracie, morálky a etiky především prostřednictvím zmíněné postavy Judyty.

Kardinální chyba (rovněž v režii Vojtěcha Štěpánka) dle Davida Drozda sklouzává ke klišoidní prvoplánové frašce. Další úskalí vidí v rozklížení hereckých výkonů. Marcela Magdová se inscenace zastala a poznamenala, že škála inscenací, které mají uspokojit diváka, je široká. Hra je podle ní dobře napsaná, a to určitě není málo. Obsazení dle ní sází na jistotu, herci schematicky zvládají postavy, nejde o inscenaci, kde by měl režisér umělecké ambice a herce by vystavil protiúkol. Studentka kulturní dramaturgie Eliška Weberová poznamenala, že coby věřící vítala, že inscenace vynášela na světlo kritiku církve a ne samotné víry, v čemž viděla sílu samotného textu.

Delší diskuzní prostor dostala inscenace Ptáčci (v režii Aminaty Keity). Přes komentování režijních záměrů a hereckého vedení se oba mluvčí chvíli pozastavili u jazykové bariéry, která vznikla uvedením hry pouze v českém jazyce. David Drozd velmi autenticky rozkrývá význam vyprávění, které je silnou linkou hry: „Je to situačně a kulturně hodně silný princip. Až po tu ironickou matku, která na konci odvypráví příběh, jak se stala židovkou.“ Opět vyzvedl Petru Kocmanovou v roli matky jako ironickou, ale silně uchopenou postavu. Navzdory tomu však zpochybňuje režijní koncepci, která hercům nepomáhá, na příkladu Tomáše Jirmana coby dědečka přeživšího holocaust, který v inscenaci působí jako dědeček z pohádky.

Následovala rozborová diskuze k inscenaci Podoba věci v režii Josefa Doležala, která je uváděná v komorním prostoru divadla „12“. Oba teatrologové se shodli v hluboké kritice této hry. Záměr oba viděli v romantické komedii, zatímco původní text byl primárně o manipulaci. Marcela Magdová použila slova: „Ten text pro mě ztratil ten osten, který má.“ Divadelní kritička a dramaturgyně Pavla Bergmannová se textu zastala s ohledem na to, že inscenovaný text dosud neznala a nebyla tak ochuzena o závěrečnou pointu. Poznamenala velmi věcně, že hra na ni měla pygmalionský efekt a díky tomu vnímala inscenaci odlišně než oba hosté, kteří inscenaci rozebrali. Závěrem vysvětlil inscenační záměry dramaturg Pavel Gejguš, čímž podpořil vidění Pavly Bergmannové.

Na závěr diskuzního bloku v rámci **NDM** zůstala poslední inscenace, a to Krvavá svatba v režii Martina Františáka. Marcela Magdová se ujala slova a upozornila především na nadměrnost nesourodých žánrů hudby a neukotvenosti v čase a prostoru slovy: „Tento nadměrný eklekticismus mi osobně divácky nesedí.“ David Drozd sekundoval Marcela Magdové s argumentem, že Lorca je jeho oblíbeným autorem a inscenace neustále ukazovala, jak obtížné je tento titul zinscenovat. Poznamenal, že Františák a Lorca byli pro něj logickým spojením, protože režisér je certifikovaný specialista na rurální témata, ale „nakonec se nepovedlo jednotlivé prvky propojit vnitřně smysluplnou hereckou akcí tak, aby to nepůsobilo eklekticky.“

Z Ost-ra-varu 2025. (Foto: Roman Mrázek)

Závěrečná odpolední rozborová diskuze se věnovala inscenacím Tenkrát v Rusku, Ošklivec a Bůh masakru z Komorní scény Aréna, Pley Boyz z Divadla loutek Ostrava a inscenaci Ema v režii Pavla Gejguše. Slova se ujala kritička Iva Mikulová a dramaturg Jan Šotkovský.

Hra Tomáše Vůjtky v režii Ivana Krejčího Tenkrát v Rusku otevřela v neděli poslední diskuzní blok. Jan Šotkovský ze startu vyzdvihl roli hostující Ivany Uhlířové a následně rozebral postavu Rasputina z mnoha pohledů v kontextu přitažlivosti jeho osobnosti. Nakousl palčivou aktuálnost bonmotů v rámci vztahu s Ruskem. Vyčetl inscenaci jistou monotónnost v příchodu a odchodu herců a zbytečnou explicitnost v rámci hudebního vtipku. Iva Mikulová na to navázala s prvoplánovou vizualitou a doslovností v hudební složce všeobecně. V případě diskutujících diváků se ukazovalo především rozdílné vnímání komičnosti této inscenace.

Po živé diskuzi k inscenaci Tenkrát v Rusku elegantně přešel Michal Zahálka na další inscenaci Komorní scény Aréna, a to Mayenburgova Ošklivec. Iva Mikulová se vyjádřila k herecky velmi vyrovnané a rovnocenné režii, která inscenaci svědčí. David Drozd se porovnáním s uherskohradištskou adaptací, která byla mnohem stylizovanější. Kateřina Vais Kykalová přidala svůj pohled na adaptaci z Činoherního klubu, která je naopak svižnější.

Inscenaci Bůh masakru v režii Petra Svojtka přirovnal Jan Šotkovský ke hře Kdo se bojí Virginie Woolfové, a to především díky od začátku nastaveným charakterům, které postrádají kultivovanost a ohleduplnost. Iva Mikulová přiznala, že Boha masakru dříve neviděla, a tak její výhodou bylo přijetí charakterů tak, jak jsou nabízené. Kateřina Vais Kykalová měla poznámku k přemíře alkoholu, který se v originále problematicky dotýká pouze jedné z žen, zatímco tady se pod jeho vliv dostávají téměř všichni.

Divadlo loutek Ostrava nabídlo letošnímu Ostravaru inscenaci Pley Boyz. Hosté i publikum se víceméně shodli především na tom, že je velmi důležité o tématech manofér, incelů a vztazích synů a otců hovořit, nicméně přehršel témat devaluje jinak nadějnou inscenaci. Velké úskalí vidí Iva Mikulová především v tom, že není v inscenaci rozklíčována motivace hlavního hrdiny nepropadnout svodům skupiny incelů. Pavla Bergmannová poznamenala, že měla spíše problém s věkovým uchopením hlavního hrdiny s ohledem na diváka, se kterým se tady vlastně identifikují. Poslední rozborová diskuze se zaměřila na inscenaci Ema v režii Pavla Gejguše. Jan Šotkovský komentoval divadelní zážitek slovy: „Přečetl jsem si povídku Borgese Ema Zunzová ve snaze vyznat se ve svém zážitku, který nebyl vůbec nepříjemný, ale byl dost zmatený.“ Poukázal následně, že se v inscenaci mnohem více otáčí pohled k emocionálním stavům hrdinky. Svůj rozbor pak uzavřel neurčitou výtkou, že ačkoli se dočkal několika důležitých hezkých momentů, inscenace podle něj ve výsledku dostatečně nekomunikuje ani příběh, ani atmosféru.

© 2025 Newton Media CZ

Publikum festivalu Ost-ra-var.
Foto: Roman Mrázek

V sobotu odpoledne přivítal Michal Zahálka diváky festivalu na první rozborové diskuzi, která se soustředila na inscenace Divadla Petra Bezruče a Studia G. Následně na pomyslném podiu přivítal divadelní publicistky Ivu Heribanovou a Kateřinu Vais Kykalovou. Rozbor započal posloupně, a to inscenací *Krysař* v režii Daniely Špinar.

Kateřina Vais Kykalová započala zobrazení a zhlédnutou inscenaci nešetřila kritickým pohledem. Poukazovala především na absenci smyslu inscenovat Dykovu klasiku, protože právě divadlo stírá onu nedořečenost Dykova textu. Iva Heribanová poznamenala, že si povšimla jednotící linky všech bezručáckých inscenací, a to jinakosti a vyčleněnosti z kolektivu. Nicméně, také se shodla na nevíтанé roztržitosti.

Velmi zajímavá byla následná diskuze, zda někdo z diváků tuto „povinnou četbu“ nečetl, přizná se a může posoudit, zda se v divadelní interpretaci neztratil. Student režie ze Slovenska na tuto otázku odpověděl v kontextu jiné výzvy přímo od herce Mariána Chalányho, který se zajímal, zda je přítomen někdo, kdo *Krysaře* vnímá po stránce emoční, nejen literární. Mladý Slovák na to reagoval velmi humorně, že Dykova novela na Slovensku povinnou četbou není, a tak se velmi těšil a neměl srovnání. „Cítil jsem náklonnost k tomu, být aktivní divák. Všechno se okolo mě dělo a já jsem se cítil součástí inscenace. I přesto, že jsem knihu nečetl, mám pocit, že jsem příběh pochopil. Jelikož nedisponuji teoretickou znalostí této hry, měl jsem zapnuté emoční citění. Velmi dobře vše na mě působilo.“

Diskuze na Ost-ra-varu. (Foto: Roman Mrázek)

Následné dvě inscenace – *Nepřítel lidu* a *Pozdě přichází* (obě v režii Jana Holce) přinesly zajímavé diskuzní chvíle. Zatímco se rozbor inscenace *Nepřítel lidu* nesl v duchu, do jaké míry je důležitý adaptační zásah, který se v tomto případě setkal s přijetím u obou kritiček, u Tannahillova *Pozdě přicházího* se polemizovalo především nad patosem závěrečné scény. Velmi hezky to shrnula studentka ze Slovenska, podle níž je závěrečná scéna působivou katarzí, která kdyby nebyla, příběh je nedořečený.

David Drozd (vedoucí katedry divadelních studií MUNI) vyzdvihl hrůzu truchlení matky, se kterou bychom měli sympatizovat, ale která se místy chová v žalu velmi strašlivě. Inscenace otvírá důležitá společenské témata, ale je tam důležitá i tato lidská vrstva. Kateřina Vais Kykalová nakousla

Mucha jde

Více na: radioostravan.cz

KALENDÁŘ KULTURNÍCH AKCÍ

HUDBA

Dnes Středa Čtvrtek Neděle Pondělí

Radůza 19:00
BARRÁK Music Club
02.12.2025

DIVADLO

Dnes Neděle Pondělí Úterý Středa

Studio DVA divadlo, Praha - Lovci bobrů 19:00
Akord Ostrava-Zábřeh
02.12.2025

OSTATNÍ

Středa Úterý Středa Pátek Úterý

Lexa v Luně - Ostrava a její železnice 17:30
Kino Luna
03.12.2025

Kalendář akcí poskytuje: **OSTRAVAINFO!!!**

Vstupenky na vybrané akce k zakoupení na pobočkách OIS.

Dobrovolné předplatné
Rádia Ostravan na rok 2025
Transparentní účet Fio banky
2903129090/2010
Děkujeme

radioostravan

David Drozd (vedoucí katedry divadelních studií MUNI) vyzdvihl hrůzu truchlení matky, se kterou bychom měli sympatizovat, ale která se místy chová v žalu velmi strašlivě. Inscenace otvírá důležitá společenská témata, ale je tam důležitá i tato lidská vrstva. Kateřina Vais Kykalová nakousla srovnání s inscenací *Bůh masakru* Yasminy Rezy, což vybízelo především v rovině emocionálního projevu hlavních postav. Zatímco ve hře *Bůh masakru* jsou oba páry velmi inteligentní, ale konflikt se zvrhne a velmi vyhroť, ve hře *Pozdě přichází* jsou rodiny z různých sociálních vrstev, a přesto se ke konfliktu blíží velmi opatrně.

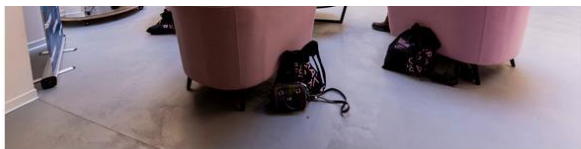

Diváci čekají na představení ve Studiu G. (Foto: Roman Mrázek)

Následně se diskuze stočila ke Studiu G, které se na Ost-ra-varu prezentovalo inscenacemi *Perníkář* a *Lebka z Connemary*. Iva Heribanová shrnula dojmy z *Perníkáře* velmi stručně. „Funkční monodrama, které ukázalo herecké schopnosti Petra Panzenbergera. Údernost a svižnost přispívá k tomu, že udržím pozornost a přesně vím, kde se zrovna nacházím.“ Výtku měla pouze ke světelným efektům a reprodukováným hlasům, což se setkalo se souhlasem nejen u mnohých diváků, ale i u samotného režiséra Vojtěcha Štěpánka, který slíbil, že efekt přehodnotí. Kateřina Vais Kykalová doplnila: „Já jsem si u toho říkala, že je skvělé, jak málo stačí, aby se udělalo dobré divadlo. Malý prostor, jedna židle, civilní, minimalistický a velmi bezprostřední herecký výkon vyprávění o silném tématu, o kterém je potřeba mluvit.“

Lebka z Connemary Martina McDonagha v režii Davida Vyhnanáka vzbudila otázky, proč inscenovat právě tuto hru, která je velmi málo uváděná. Obě kritičky se shodly a podložily své cítění důslednými argumenty. Dramaturgickou volbu na závěr sobotního odpoledne obhájil dramaturg Studia G Antonín Dvořák slovy: „Není tajemstvím, že režisér David Vyhnaněk má rád Martina McDonagha. Tedka inscenoval (v Olomouci, pozn. red.) *Katy* a je to jeho oblíbený autor. Při diskuzích přišel s touhle hrou, kterou jsme si přečetli a třeba mě osobně přijde dobrá a stojím si za tím, že tam je co hrát a co nabídnout. Souhlasím s tím, že téma kostí funguje v katolických zemích jako je Irsko jinak, toho jsme si vědomi. Ty kosti jsou jakousi metaforou. Téma, které mě tam baví je to, jestli můžeme zjistit o své minulosti, co se přesně stalo. Jak to ostatním sdělit, přiznat či nepřiznat.“

Z diskuse na Osl-ra-varu. (Foto: Roman Mrázek)

Nedělní dopolední diskuzní blok se zabýval inscenacemi Národního divadla moravskoslezského. Rozborových diskuzí se v tomto případě ujali teatrologové Marcela Magdová a David Drozd. Chronologicky oba hosté začali s rozбором inscenace *Soumrak nad krajinou* v režii Vojtěcha Štěpánka. Tu návštěvníci mohli atypicky shlédnout v Divadle Antonína Dvořáka. Marcela Magdová poukázala na roztříštěnost a neukotvenost hereckého vedení v rámci žánru.

David Drozd vyzvedl Petru Kocmanovou: „Udrží postavu Judity, která je nejen herecky nejnáročnější, ale politicky nejproblematictější. Kdyby se postava vymkla, ať už do grotesky, nebo se zmírnila, tak to způsobí etikou katastrofu.“ Nicméně podpořil slova Marcely Magdové: „Kdyby tam byl celek silnější, tak by to bylo funkčnější.“ Tatjana Lazarčáková (vedoucí divadelní sekce Katedry divadelních a filmových studií Filozofické fakulty Univerzity Palackého) vyzdvihla hranice demokracie, morálky a etiky především prostřednictvím zmíněné postavy Judity.

Kardinální chyba (rovněž v režii Vojtěcha Štěpánka) dle Davida Drozda sklouzává ke klišoidní prvoplánové frašce. Další úskalí vidí v rozklížení hereckých výkonů. Marcela Magdová se inscenace zastala a poznamenala, že škála inscenací, které mají uspokojit diváka, je široká. Hra je podle ní dobře napsaná, a to určitě není málo. Obsazení dle ní sází na jistotu, herci schematicky zvládají postavy, nejde o inscenaci, kde by měl režisér umělecké ambice a herce by vystavil protiúkol. Studentka kulturní dramaturgie Eliška Weberová poznamenala, že coby věřící vítala, že inscenace vynášela na světlo kritiku církve a ne samotné víry, v čemž viděla sílu samotného textu.

Další diskuzní prostor dostala inscenace *Ptáčci* (v režii Aminaty Keity). Přes komentování režijních záměrů a hereckého vedení se oba mluvčí chvíli pozastavili u jazykové bariéry, která vznikla uvedením hry pouze v českém jazyce. David Drozd velmi autenticky rozkrývá význam vyprávění, které je silnou linkou hry: „Je to situačně a kulturně hodně silný princip. Až po tu ironickou matku, která na konci odvypráví příběh, jak se stala židovkou.“ Opět vyzvedl Petru Kocmanovou v roli matky jako ironickou, ale silně uchopenou postavu. Navzdory tomu však zpochybňuje režijní koncepci, která hercům nepomáhá, na příkladu Tomáše Jirmana coby dědečka přeživšího holocaust, který v inscenaci působí jako dědeček z pohádky.

Následovala rozborová diskuse k inscenaci *Podoba věci* v režii Josefa Doležala, která je uváděná v komorním prostoru divadla „12“. Oba teatrologové se shodli v hluboké kritice této hry. Záměr oba viděli v romantické komedii, zatímco původní text byl primárně o manipulaci. Marcela Magdová použila slova: „Ten text pro mě ztratil ten osten, který má.“ Divadelní kritička a dramaturgyně Pavla Bergmannová se textu zastala s ohledem na to, že inscenovaný text dosud neznala a nebyla tak ochuzena o závěrečnou pointu. Poznamenala velmi věcně, že hra na ni měla pygmalionský efekt a díky tomu vnímala inscenaci odlišně než oba hosté, kteří inscenaci rozebírali. Závěrem vysvětlil inscenační záměry dramaturg Pavel Gejguš, čímž podpořil vidění Pavly Bergmannové.

Na závěr diskuzního bloku v rámci NDM zůstala poslední inscenace, a to *Krvavá svatba* v režii Martina Františáka. Marcela Magdová se ujala slova a upozornila především na nadmíru nesourodných žánrů hudby a neukotvenosti v čase a prostoru slovy: „Tento nadměrný eklekticismus mi osobně divácky nesedí.“ David Drozd sekundoval Marcely Magdové s argumentem, že Lorca je jeho oblíbeným autorem a inscenace neustále ukazovala, jak obtížné je tento titul zinscenovat. Poznamenal, že Františák a Lorca byli pro ně logickým spojením, protože režisér je certifikovaný

upozornila především na nadmiru nesourodých žánrů hudby a neukotvenosti v čase a prostoru slovy: „Tento nadměrný eklekticismus mi osobně diváčky nesedí.“ David Drozd sekundoval Marcela Magdové s argumentem, že Lorca je jeho oblíbeným autorem a inscenace neustále ukazovala, jak obtížné je tento titul zinscenovat. Poznamenal, že František a Lorca byli pro něj logickým spojením, protože režisér je certifikovaný specialista na rurální témata, ale „nakonec se nepovedlo jednotlivé prvky propojit vnitřně smysluplnou hereckou akcí tak, aby to nepůsobilo eklekticky.“

Z Ost-ra-varu 2025. (Foto: Roman Mrázek)

Závěrečná odpolední rozborová diskuze se věnovala inscenacím *Tenkrát v Rusku*, *Ošklivce* a *Bůh masakru* z Komorní scény Aréna, *Pley Boyz* z Divadla loutek Ostrava a inscenaci *Ema* v režii Pavla Gejguše. Slova se ujala kritička Iva Mikulová a dramaturg Jan Šotkovský.

Hra Tomáše Vůjtky v režii Ivana Krejčího *Tenkrát v Rusku* otevřela v neděli poslední diskuzní blok. Jan Šotkovský ze startu vyzdvihl roli hostující Ivany Uhlířové a následně rozebral postavu Rasputina z mnoha pohledů v kontextu přitažlivosti jeho osobnosti. Nakouzl palčivou aktuálností bonmotů v rámci vztahu s Ruskem. Vyčetl inscenaci jistou monotónnost v příchodu a odchodu herců a zbytečnou explicitnost v rámci hudebního vtipku. Iva Mikulová na to navázala s prvoplánovou vizualitou a doslovností v hudební složce všeobecně. V případě diskutujících diváků se ukazovalo především rozdílné vnímání komičnosti této inscenace.

Po živé diskuzi k inscenaci *Tenkrát v Rusku* elegantně přešel Michal Zahálka na další inscenaci Komorní scény Aréna, a to Mayenburgova *Ošklivce*. Iva Mikulová se vyjádřila k herecky velmi vyrovnané a rovnocenné režii, která inscenaci svědčí. David Drozd se porovnáním s uherskohradištskou adaptací, která byla mnohem stylizovanější. Kateřina Vais Kykalová přidala svůj pohled na adaptaci z Činoherního klubu, která je naopak svižnější.

Inscenaci *Bůh masakru* v režii Petra Svojtka přirovnal Jan Šotkovský ke hře *Kdo se bojí Virginie Woolfové*, a to především díky od začátku nastaveným charakterům, které postrádají kultivovanost a ohleduplnost. Iva Mikulová přiznala, že *Boha masakru* dříve neviděla, a tak její výhodou bylo přijetí charakterů tak, jak jsou nabízené. Kateřina Vais Kykalová měla poznámku k přemíře alkoholu, který se v originále problematicky dotýká pouze jedné z žen, zatímco tady se pod jeho vliv dostávají téměř všichni.

